

Історія школи

Освіченість людей завжди виступала одним з найважливіших показників духовної зрілості нації або окремих регіонів держави. Нині в Україні 80% населення мають вищу і середню освіту, близько 900 тисяч студентів навчається у вищих навчальних закладах. У нашій Рівненській області найбільш радикальні освітянські перебудови почалися у повоєнні роки, коли поряд з розширенням мережі загальноосвітніх шкіл почала формуватися система дошкільних, професійних, середніх спеціальних та вищих учбових закладів.

Село Остки виникло в кінці XIX і на початку XX ст. у зв'язку з будівництвом залізниці через Остки Київ-Ковель, яке завершено було в 1908 році.

На початку 30-тих років в селі побудували початкову школу, де навчалось 50-60 учнів. Навчання велось польською мовою. Було всього 2 вчителі. Згодом було побудоване нове приміщення школи.

Під час війни, вірніше під час окупації, навчання в школі не проводилося.

Після Великої Вітчизняної війни у нашій школі навчання почалося з 1 вересня 1944 року. Школа була початкова.

В 1945 році школа була переведена з одного місця в інше. Завідуючою школи працювала Заруцька Ксеня Максимівна.

В школі була відремонтована лише одна невеличка класна кімната, а решта дітей навчалися на квартирах учителів.

26 серпня 1946 року - завідуючим школою став працювати Головатий Іван К. Разом з ним працювала Майор Марія Павлівна класоводом. Класи були з малою кількістю учнів - до 15 осіб.

7 січня 1947 року школу прийняв Яворський Василь Олексійович. Протягом січня місяця були відремонтовані і пущені в роботу ще ряд класних кімнат. За літо 1947 року шкільне приміщення було повністю відремонтовано. В 1947 році був перший випуск учнів з 4 класу.

Закінчили 4 клас такі учні:

1. Болтік Іван
2. Лопуга Марія
3. Пахнж Володимир
4. Середюк Борис
5. Середюк Юля
6. Чекаліна Клавдія
7. Добкевич Марко

В цей час працювали такі вчителі:

1. Заруцька Ксенія Максимівна
2. Головатий Іван К.
3. Майор Марія Павлівна
4. Ковтун Лідія Василівна
5. Тонкошкур В. В.

6. Тисенко Марія Миколаївна
7. Клоков Віктор Олександрович
8. Подовжня Антоніма Денисівна
9. Рекун Сергій Пантелеймонович

В 1948 році зі школи було випущено 12 учнів.

В 1948 - 1949 роках в класах була така кількість учнів: I - 34; II - 34; III-48; IV-27.

В 1949 році було випущено зі школи 25 учнів.

З 5 березня 1949 року школа була реорганізована в семирічку. Був відкритий V клас з кількістю учнів - 33. Директором школи був Яворський Василь Олексійович. В 1951-1952 навчальному році в школі працювали **такі учителі:**

1. Зуй Одарка Йосипівна
2. Ткаченко Марія Степанівна
3. Головань Раїса Федотівна
4. Гельфанд Роза Семенівна
5. Савченко Ольга Федорівна
6. Шапірко Євдокія Мусіївна
7. Шкор Ольга Олексіївна
8. Кривохижа Марія Микитівна

В класах була така кількість учнів: I - 14; II - 26; III - 23; IV - 39; V - 35; VI-37; VII-27.

В цьому році відбувся перший випуск учнів із VII класу. Всього закінчили 7 клас - 23 учні. Серед них: Денисенко Віра Єрошенко Ірина Курильчук Ольга Кухновець Єва Кухновець Ніна Павловський Іван Сахно Ольга та інші.

З похвальною грамотою закінчила Кухновець Єва Гнатівна, яка потім з 1965 по 1991 рік працювала в школі, спочатку бібліотекарем потім

класоводом. Із спогадів Курильчук Ольги Петрівни, нині пенсіонерки: "Ми навчалися в школі, де тепер побудований будинок для вчителів. Вчителі були приїзжі. Було 7 класів. В школі була дисципліна. Не вистачало книжок, зошитів. Але учні старалися вчитися добре тому, що знали, грамотній людині легше жити у світі. Працювали у школі гуртки, ставили учні концерти."

У цей час працювали **такі вчителі:**

1. Кривохина М. М.
2. Шкор Ольга Олексіївна
3. Рибченко А. П.
4. Кутовий Іван Якимович
5. Зуй Одарка Йосипівна
6. Хмиз Галина Павлівна
7. Ткаченко Марія Степанівна
8. Савченко Ольга Федорівна
9. Гельфанд Роза Семенівна
10. Головань Раїса Семенівна
11. Бубела Марія Пилипівна
12. Шаїрко Євдокія Мусіївна
13. Гарбер Броніслава Семенівна
14. Мельник Зоя Іванівна
15. Пуць Надія Василівна
16. Ярош Михайло Семенович
17. Якубек Олена Станіславівна
18. Черкавський Юрій Францович
19. Клименко Марія Михайлівна
20. Сидорчук Ганна Петрівна
21. Беркуша Ніна Миколаївна
22. Ющенко Марк Павлович
23. Волянська Надія Григорівна
24. Мовчанець Неоніла Іванівна

25. Неговська Валентина Миколаївна
26. Скорик Г. С.
27. Гуменюк П. К.
28. Остапчук Г. С.
29. Крижова Катерина Іванівна
30. Єгорова Ольга Михайлівна
31. Зінківська Тамара Данилівна
32. Марцяновська Тофіля Йосипівна
33. Кисла Марія Олександрівна
34. Самойлик Антон Мусійович
35. Терлецька Раїса Кіндратівна
36. Шевчук Галина Володимирівна
37. Олексієнко Олександр Гаврилович
38. Михальчук Євген Леонтійович

Всього із семирічної школи проведено 6 випусків і випущено 165 учнів, з них закінчили середню школу - 10 осіб. Закінчили спеціальні школи - 6 осіб. Вчилися в медичній школі - 5 осіб. Вчився у військовій школі 1 учень. Вчилися у ФЗО - 7 учнів. Вчилися у технікумах - 6 учнів:

1. Шульган Марія
2. Ратушинський О.
3. Бонковий М.
4. Чекалін П.
5. Таргонська Н.

З 1 вересня 1959 року школа стала восьмирічною. І почала працювати в двох приміщеннях старому і новому.

В 1959-1960 навчальному році в класах була така кількість учнів: I - 28; II - 35; III - 34; IV - 29; V-29; VI-17; VII--13; VIII-27.

В цей час працювали такі вчителі:

1. Коган Світлана Йосипівна
2. Чайка Галина Василівна
3. М'яч Любов Гнатівна
4. Дворнік Юрій Володимирович
5. Лісова Марія Андріївна
6. Бажан Микола Маркович
7. Уланюк Марія Степанівна
8. Стецькова Лілія Миколаївна
9. Рубма Валентина Петрівна
10. Канська Раїса Євгеніївна
11. Піоро Віктор Наумович
12. Волосюк Катерина Савична
13. Марин Сергій Миколайович
14. Савончук Ніна Павлівна
15. Педорець Віра Семенівна
16. Новіцька Христина Олександрівна
17. Гераймович Валентина Миколаївна
18. Грищенко Галина Панасівна
19. Циц Антон Іванович
20. Чекаліна Тамара Іванівна
21. Королюк Неоніла Іванівна
22. Марченко Наталія Іванівна
23. Грощено Лідія Василівна
24. Яворський Микола Васильович
25. Шепетуша Віктор Петрович
26. Бортник Л. М.
27. Федорчук Н. С.
28. Серенська Марія Йосипівна

29. Кухновець Єва Гнатівна
 30. Вовк (Олексієнко) Віра Олександрівна
 31. Місевич Богдан Володимирович
 32. Павлічко Марія Семенівна
 33. Гобель Надія Михайлівна
 34. Кримвський Антон Михайлович
 35. Мисюкевич Анастасія Аркадіївна
 36. Юркевич Анатолій Володимирович
 37. Бакаленко Ніна Іванівна
 38. Найденко Віктор Дмитрович
- та інші.

Дуже хочеться в історії школи більше розповісти про Яворського Василя Олексійовича, заслуженого вчителя УРСР. Це була людина з великої літери. Хороший вчитель, керівник, адміністратор. Вимогливий до вчителів і учнів, але разом з тим дуже справедливий. За його керівництва школа була однією з кращих у районі. Із спогадів вчителя Марина Сергія Миколайовича:

"Приїхав я працювати в Остківську школу в 1962 році. Школа працювала в двох приміщеннях: новому, де тепер школа, і старому, де тепер будинок побудований для вчителів. В старому приміщенні була майстерня по дереву та по металу, 2 класні кімнати і коридор, який був одночасно спортзалом. Решта учнів навчалися в новій школі. В новому приміщенні навчання проводилося в три зміни. В третю зміну навчалися робітники і службовці - працювала школа сільської молоді.

I - зміна починалася у 8 год. 30 хв.

II - зміна в 12-13 год.

III - зміна в 19-20 год.

Уроки тривали до 12 год. ночі.

В школі було дуже чисто. По коридорі стояли вазони. В цей час у школі було 450 учнів. Школа називалася: Остківська трудова політехнічна загальноосвітня восьмирічна школа.

В школі працювали активно такі гуртки: авіамодельний, судномодельний, туристсько-краєзнавчий, художньої самодіяльності, танцювальний. Колективи учнів, які займалися в гуртках займали призові місця в районі.

В школі їдальні не було, учні харчувалися вдома. В 1964 році було посаджено садок. В 1967 році була побудована нова майстерня. Майстерня в ті часи в Остківській школі була найкращою в районі, зав. майстернею був Олексієнко Олександр Гаврилович.

Для кожного учня було підготовлено набір інструментів для виконання любої практичної роботи.

В 1971 році в Остківську школу приїхав працювати Кривовський Антон Михайлович вчителем географії. При ньому в школі був обладнаний географічний майданчик, він вмів чудово малювати, виготовив багато роздаткового матеріалу."

29 квітня 1973 року раптово помер директор школи, заслужений вчитель УРСР Яворський Василь Олексійович, який пропрацював в Остківській школі 26 років.

Почалася часта заміна директорів.

З 3. 05. 1973 року - директор Павличко Марія Семенівна.

З 10. 10. 1974 року - Мисюкевич Анастасія Аркадіївна.

З 18. 08. 1975 року - Козубович Ніна Костянтинівна.

З 1976 року Шкоропад Михайло Захарович.

З 24. 01. 1979 року Кравець Дмитро Володимирович.

З 9. 03. 1983 року Федюшко Василь Пилипович.

З 24. 08. 1985 року Мисюкевич Анастасія Аркадіївна.

З 15. 08. 1988 року Марин Сергій Миколайович.

На той час працювали **такі вчителі:**

1. Пшеничний Микола Іванович
2. Лозова (Старенька) Катерина Онуфріївна
3. Горобчук Ніна Іванівна
4. Старенький Дмитро Миколайович
5. Мороховець Л. М.
6. Кравець Дмитро Володимирович
7. Голод (Федорович) Віра Михайлівна
8. Кисорець (Гришковець) Валентина Йосипівна
9. Кіркова Емілія Вячеславівна
10. Горанська Жанетта Миколаївна
11. Мидловець (Бурмака) Надія Петрівна
12. Карпук (Мидловець) Олена Андріївна
13. Курильчук Валентина Сергіївна
14. Багінська Олена Яківна
15. Єрмакова Людмила Володимирівна
16. Педант Зоя Володимирівна
17. Мосійчук Анатолій Леонідович
18. Зінкевич Ніна Миколаївна
19. Моринець Світлана Теодорівна
20. Ходакевич Галина Іванівна
21. Сидоров Віталій Євгенович
22. Савчук Леонід Андрійович
23. Лозян Олена Іванівна
24. Грогуль Геннадій Іванович
25. Кириловець (Гребеневич) Віра Сергіївна
26. Середкж Наталія Сергіївна
27. Борисовець Людмила Григорівна
28. Степовенко Валентина Владиславівна

29. Василевич Іван Іванович
30. Ваховська Тетяна Володимирівна

З 16. 08. 1993 року - Гришковець Валентина Йосипівна і нині є директором Остківської загальноосвітньої школи. В цьому навчальному році (2009-2010) в нашій школі навчається 163 учні. Завуч школи - Мидловець Олена Андріївна.

По класах така кількість учнів: I-23; II-23; III--17; IV- 12; У-21; VI-20; VII-21; VIII-11; IX-15.

В школі працюють **такі вчителі:**

1. Гришковець Валентина Йосипівна
2. Мидловець Олена Андріївна
3. Борисовець Людмила Григорівна
4. Василевич Надія Лазарівна
5. Василевич Іван Іванович
6. Гребеневич Віра Сергіївна
7. Романчук Інна Миколаївна
10. Федорович Віра Михайлівна
11. Ражик Наталія Олексіївна
12. Берташ Лариса Анатоліївна
13. Кондратовець Наталія Олександрівна
14. Берташ Ганна Савелівна
15. Гаврилюк Микола Миколайович
16. Масовець Наталія Іванівна
17. Кухновець Ганна Юріївна - бібліотекар
18. Ковальчук Лариса Петрівна - медсестра

В школі працюють такі гуртки: туристсько-краєзнавчий, драматичний, умілі руки, фольклорний, юний математик, виразне читання, юний біолог, розумники й розумниці, футбольна секція. В школі є спортивна кімната,

комп'ютерний клас, бібліотека, майстерня. Є телевізор, відеомагнітофон, музичний центр.

Вчительська доля

Корнійчук Галина Степанівна

Стояв погожий вересневий ранок 1967 року, коли молода дівчина прийшла до школи. Нарешті здійснилася її мрія: знову опинитися тут у рідних стінах. Але вже не ученицею, як колись, а колегою своїх учителів, на яких прагнула бути схожою понад усе.

Так і розпочалася дорога до дитячих сердець Корнійчук Галини Степанівни, відмінника народної освіти УРСР, нині пенсіонерки.

Народилась вона 20 жовтня 1944 року в с. Сухава Владавського району Люблінської області, в Польщі. Була третьою дитиною в сім'ї, і наймолодшою серед сестер.

В 1946 році разом з батьками була переселена в с.Остки Рокитнівського району Рівненської області. Жили на хуторі Дуброва.

Коли сестри йшли до школи, то щоб не залишати Галину саму з братами, які часто ображали її, брали її з собою. Особливо часто Галя відвідувала школу з старшою сестрою Марією.

В школі Галинці дуже подобалося, і саме в цей час, бачачи як вчителі спілкуються з своїми учнями, вирішила, що коли стане дорослою, то теж буде вчителькою.

Помітивши бажання дівчинки вчитися, директор школи, Яворський Василь Олексійович, прийняв її до школи ще в шестирічному віці. Отож, в 1950 році Галина Степанівна стала школяркою, ученицею 1 класу Остківської восьмирічної школи.

Незважаючи на те, що в класі була наймолодшою і найменшою, вчилася добре, бо прагнула до знань.

В 1960 році закінчила 10 клас Сновидовицької середньої школи і була направлена старшою піонервожатою Переходицької восьмирічної школи. В школі разом з дітьми займалася художньою самодіяльністю, так як мала чудовий голос.

Отак і почалося спілкування Галини Степанівни зі школярами. Працювати було важко, тому що село знаходилось далеко від районного центру, і на той час було відірване від цивілізації. Складно було добиратися додому, для цього потрібно було їхати через Білорусію. Найважче було діставати продукти харчування, так як в селі не було магазину. Продукти привозили машиною раз в тиждень.

Молода піонервожата прагнула до знань, до педагогічної науки. Тому у 1962 році вступила у Ровенський педагогічний інститут ім. Д.З. Мануїльського. Під час навчання працювала вчителем 1-4 класів в

Біловізькій та Сновидовицькій школах. В 1967 році, закінчила інститут і була направлена в Остківську восьмирічну школу, де і пропрацювала до 1995 року вчителем початкових класів.

Часто люди задають собі вічне запитання: « У чому сенс життя ? У чому щастя?» відповіді можуть бути різні, а на сьогодні навіть несподівані: у грошах і достатку, у здобутій освіті і досягнутій кар'єрі, в улюбленій роботі, у дітях і вдало створеній сім'ї!.. Усе це якоюсь мірою правильно, бо заперечити добробут і благополуччя, вдалу кар'єру і сімейний затишок важко. Та, спостерігаючи за злетом долі Галини Степанівни, можна ще довго будувати рядок, вписуючи туди складові її особистого, власно створеного щастя, вимріяного і намальованого, вистражданого силами великої невтомної праці, осмисленого й безкорисливо відданого людям, а особливо дітям, бо свою роботу вона любила і всю душу віддавала дітям.

Галина Степанівна дала путівку в життя близько 140 учням, серед яких є бібліотекарі, лікарі, вчителі, інженери, продавці.

Нині Корнійчук Галина Степанівна на заслуженому відпочинку, проживає в Рівненській області, поблизу Здолбунова, в селищі Глинськ.

Мидловець Єва Гнатівна

Про таких говорять, що вони знайшли своє місце в житті. Бог наділив її внутрішньою енергією і здатністю передавати її іншим, спонукаючи до дії. Природні здібності, прекрасні організаторські вміння, певна частка везіння стали для Мидловець Єви Гнатівни стартовим майданчиком для реалізації себе в педагогічній діяльності. Шлях досягнення цієї мети був нелегким для неї.

Народилася Мидловець (Кухновець) Єва Гнатівна 25 травня 1935 року в с. Остки Рокитнівського району Рівненської області в сім'ї робітників. Була наймолодшою, десятою, дитиною в сім'ї.

До школи пішла в 1945 році, в десятирічному віці, в нелегкі повоєнні роки. В школі навчалася старанно, усім цікавилася. Вирішила стати вчителем, коли ще навчалась у першому класі.

Перший педагогічний досвід отримала ще в 13-річному віці, навчаючись в четвертому класі, коли доводилося замінити вчителя-фронтвика, який часто хворів.

Школу закінчила на «відмінно». Після закінчення 7 класу, в 1952 році вступала в Костопільське педагогічне училище, але через неотримання виклику на складання іспитів, не вступила.

Пішла працювати, оскільки батьки були вже похилого віку і їм потрібно було доглядати. З 1953 по 1955 роки працювала касиром в Остківському заводоуправлінні будівельних матеріалів.

В 1954 році вийшла заміж. Протягом восьми років народила чотирьох дітей.

Навчалася заочно в Рокитнівській заочній школі, при Остківському консультпункті. В 1962 році закінчила 11 класів.

За порадою директора школи, Яворського Василя Олексійовича, вступила в Ровенський педагогічний інститут, але через великий набір студентів не вступила.

З 1965 по 1970 рік працювала в Остківській школі бібліотекарем.

В 1967 році пощастило вступити в Ровенський педагогічний інститут ім. Д.З. Мануїльського на відділ методики і педагогіки початкового навчання. Вчилася заочно, один рік викладала математику в 5 класах.

В 1972 році закінчила інститут. Працювала в Остківській школі вчителем початкових класів до 1991 року. Покинула школу і педагогічну діяльність за станом здоров'я. З виходом на заслужений відпочинок отримала можливість повністю віддатися улюбленій справі – вишиванню.

Демократичний стиль спілкування – характерна риса Мидловець Єви Гнатівни. А завдяки таким рисам як мудрість, вимогливість до себе та інших, інтелект, благородство і висока духовна культура, вона завоювала авторитет серед колег та учнів.

Педагогічна діяльність Єви Гнатівни відзначена значком «Відмінник народної освіти УРСР»

Нині серед учнів Єви Гнатівни є вчителі, лікарі, інженери, продавці, лісники, залізничники.

Сьогодні Єва Гнатівна – пенсіонерка. Проживає в с.Остки Рокитнівського району Рівненської області.

Мисюкевич Анастасія Аркадіївна

Добра, надзвичайно працююча, високоєрудована, духовно багата людина, прекрасний педагог. Ці слова можна певною мірою віднести до Мисюкевич Анастасії Аркадіївни – людини виняткової скромності, котра не любить наголошувати на своїй особистості, а надто на своїх заслугах. А говорити є про що.

Того теплового жовтневого дня (20 жовтня) 1945 року, коли в с. Борщівка Ланівецького району Тернопільської області в сім'ї колгоспників Ліщуків народилася донечка, ніхто не міг передбачити, що стане вона талановитою вчителькою. Хист до вчителювання у жвавої кароокої дівчинки виявився дуже рано, ще в шкільні роки. Вона наполегливо допомагала подружці у навчанні, терпляче пояснювала незрозуміле.

В 1952 році пішла в перший клас Борщівської загальноосвітньої школи. В школі улюбленим предметом була математика, тому вирішила стати вчителем математики. Після закінчення школи в 1963 році працювала в рідному колгоспі, а в 1965 – вступила на заочне відділення Тернопільського державного педагогічного інституту.

З січня 1968 році працювала в Томашгородській восьмирічній школі вчителем російської мови.

З 1 вересня 1968 року працювала в Єльнівській восьмирічній школі вчителем математики.

Працювати було складно. В селі не було школи, класи були облаштовані в сільських хатах на різних відстанях одна від одної. Навчалися в дві зміни. Особливо складно було працювати в другу зміну, так як у школі не було світла і доводилося працювати при гасовій лампі, одній на цілий клас.

В 1971 році переведена в Остківську восьмирічну школу на посаду вчителя математики.

В цій школі пропрацювала 35 років на різних посадах:

- 1972 – 1974 – вчителем математики
- 1974 – 1975 – директором школи
- 1975 – 1976 – заступником директора з НВР
- 1976 – 1985 – вчителем математики
- 1985 – 1988 – директором школи
- 1988 – 1993 – вчителем математики
- 1993 – 2002 – заступником директора з НВР

- 2002 – 2007 – вчителем математики

Шлях до успіху поєднував природну допитливість, наполегливість, талант і працелюбність.

Анастасія Аркадіївна виділялася серед колег відданістю справі, доброзичливістю, терпінням, компетенцією, тактовністю, гарною ерудицією. Авторитет Анастасії Аркадіївни з роками зростав.

В с. Остки знайшла свою долю, вийшла заміж за ветлікаря Івана Васильовича, народила і виховала доньку й сина.

Зараз Мисюкевич Анастасія Аркадіївна на заслуженому відпочинку, але часто відвідує школу і ділиться досвідом з молодим поколінням вчителів.

Юшкевич Анатолій Володимирович

Високий, ставний. Матово-бліде обличчя. Серйозні, завжди трохи засмучені, а водночас із ледь помітною усмішкою карі очі. Енергійні міцно стулені уста. Над крутим чолом – сивий чуб... Таким запам'ятався усім, хто його знав, Анатолій Володимирович.

Народився Юшкевич Анатолій Володимирович 4 вересня 1947 року в с. Висоцьк Висоцького (нині Дубровицького) району Ровенської області.

В 1954 році пішов до першого класу Висоцької середньої школи.

В зв'язку з роботою батьків, з 1956 по 1967 роки жив і навчався у Івано-Франківську, Ужгороді, Зарічному, в с. Серпники Зарічнлянського району, в с. Біловіж Рокитнівського району.

В 1965 року закінчив 11 класів Сновидовицької середньої школи. Після закінчення школи працював вчителем фізичного виховання в Біловізькій восьмирічній школі.

У 1966 році був призваний у ряди Радянської Армії. Служив в Групі Радянських військ в Німеччині.

В 1969 році, був демобілізований. Після демобілізації, працював в Дроздинській восьмирічній школі, а згодом у Остківській восьмирічній школі вчителем фізичного виховання.

У січні-липні 1971 року жив і працював дефектоскопістом вагонного депо в м. Ковель Волинської області.

З 1971 року працює в Остківській восьмирічній школі лаборантом, а потім вчителем фізичної культури.

У 1978 році вступив до Ровенського педагогічного інституту ім. Д.З. Мануїльського на факультет педагогіки, який закінчив у 1983 році.

З 1984 по 2002 рік працює вчителем початкових класів в Остківській загальноосвітній школі.

Надзвичайно талановитий і цілеспрямований, організований, вимогливий, насамперед до себе, Анатолій Володимирович був взірцем для

наслідування і мудрим наставником для учнів. Він став наставником на життєвому шляху для понад 300 учнів.

Життєвий шлях Анатолія Володимировича трагічно обірвався на 56 році життя.

Його пам'яті присвячений твір однієї з його учениць, випускниці нашої школи Тіт Валентини.

Вчитель ! О, скільки любих, чарівних спогадів пробуджується в моєму серці при цьому милому слові. Вчитель ! І от стоїть переді мною мій перший сивочолий Анатолій Володимирович Юшкевич , який зустрів нас колись своєю яскравою посмішкою, теплими батьківськими руками, улюбленець всієї дітвори, словом , другого такого немає в цілому світі!

Мені хочеться сказати слова подяки йому за його доброту , сердечність, повагу до нас маленьких, вміння співчувати , за любов до життя , до свого рідного краю. Як нам було легко з ним ! Кожного дня ми відчували його підтримку. Ділилися з ним своїми радощами та мріями . І думали , так буде завжди. Та раптом його не стало. І, проводжаючи його в останню путь , я вперше зрозуміла, що він для нас значив. Наш перший вчитель !

Я зрозуміла , що вчитель - це не професія , це покликання. На порозі юності я поклялась своєму педагогу, що у моєму житті буде завжди сяяти зірка, ім'я якої „вчитель „.

Я зрозуміла , що вчительська праця найскладніша , але водночас і найблагородніша , найвеличніша, бо вчитель - це не професія , а покликання самої, душі. Такої трепетної, терплячої.

Справжній вчитель - це людина , яка має не тільки глибокі знання , а ще вміє спілкуватися з дітьми , виховувати їх чесними , працьовитими , добрими.

Я зрозуміла, що вчитель той, хто говорить словами Маленького принца : „...добре бачити тільки серце. Найголовнішого очам не видно." І для мене вчитель - це те серце , яке бере на себе відповідальність за того, кого приручив.

Марин Сергій Миколайович

Марин Сергій Миколайович народився 28 листопада 1937 року в м. Житомирі. І хоч на вулиці вже вступала в свої права зима, доля наділила його світлою, доброю, сонячною душею. Батьки проживали в с.Волиця, в приміській зоні. Тато, Микола Фомич, був військовослужбовцем. Мама, Віра Йомівна, як і багато дружин військових – домогосподаркою.

Напередодні Великої Вітчизняної війни, сім'я проживала в Перемишлі – це погранична зона з окупованою територією. Тому й війну відчули і побачили з першого дня. Щоб хоч якось захистити свої сім'ї, військовослужбовці зібрали своїх дружин і дітей та вивезли їх з міста за декілька десятків кілометрів, та покинули в полі. Втікаючи від німців Віра Йомівна з малим Сергійком і ще меншою Тамарою дійшла поперед фронту аж до Дніпропетровська. Згодом повернулася до батьків в Волицю.

Тяжке було післявоєнне дитинство: голодне, складне, але діти вчилися.

В 1945 році Сергійко пішов до школи.

Найбільше з шкільних предметів Сергію подобалася математика. Він її знав і любив. Після закінчення школи Сергій Миколайович працював на Житомирському хлібозаводі до 1957 року, до вступу в Житомирський педагогічний інститут.

Навчання на фізматі ніколи не було легким, а враховуючи те, що Сергію доводилося ще й працювати в нічну або вечірню зміну на хлібозаводі, той взагалі не скажеш, що мед. Проте йому подобалося вчитись і він, навіть, був активістом – брав участь в роботі танцювального гуртка, їздив з агітбригадою по містах і селах Житомирщини.

Закінчив інститут Марин Сергій Миколайович у 1962 році і тоді ж за направленням потрапив у Рокитнівській район. Тяжко було йому, вихідцю з безкрайої степової зони, звикати до наших лісів і боліт, та він полюбив ліс, цю ще тоді незайману первісну природу, і назавжди залишився на Поліссі.

Працюючи вчителем в Остківській школі в групі робітничої молоді зустрів свою дружину Пахнюк Ніну Петрівну, яку навчав математики.

Одружився, мав двох дітей, проте спокійного життя не було. За наказом партії Марина Сергія Миколайовича направляють директором Сехівської восьмирічної школи, куди він і переїздить з сім'єю. Тяжко було молодому подружжю в новому селі з двома маленькими донечками, де не було ні садочка, ні знайомих. Проте, коли люди краще пізнали директора та його маленьку родину, то щиро прийняли їх і всіляко намагались допомогти. Після семи років роботи в Сехах, сім'я повернулася в Остки, де і проживала весь час. Сергій Миколайович до пенсії працював то в Остках, то в Будках-Сновидовицьких вчителем, а більше директором.

Людиною він був дуже доброю, цікавою, талановитою.

Сергій Миколайович викладав математику і фізику, а коли в школі не було вчителя хімії, то взявся викладати хімію, вивчаючи цю науку самотужки.

Любив він розгадувати кросворди, будучи високоерудованою людиною брався за складніші, шукаючи відповіді в енциклопедіях. Дуже любив літературу, міг годинами декламувати ліричні твори Т.Шевченка, Тютчева, Б.Пастернака, захоплювався байками Л.Глібова, Степана Руданського. Улюбленими заняттями Сергія Миколайовича на дозвіллі були риболовля, походи за грибами, а також розв'язування різних головоломок.

Його енергія була невгамовна, він жив, горів життям, зігріваючи оточуючих.

Талант Сергія Миколайовича-вчителя знайшов своє продовження в дітях і внуках – дочка, Лариса, працює вчителем математики в Рокитнівській гімназії, а внучка, Катерина, вчителем в Житомирській школі-інтернаті.

Вчитель, батько, чоловік, колега, він залишився в пам'яті багатьох людей, з якими він жив і працював, яки навчав в школі і допомагав вчитись в інститутах.

Він любив дітей і віддавав їм свої знання і сили.

На небі є багато згаслих зірок, які ще віддають своє тепло і світло, так і гарні люди, покидаючи цей світ, ще довго зігрівають нас своєю любов'ю, теплом своїх сердець, залишаючись назавжди у нашій пам'яті.

Олексієнко Віра Олександрівна

У маленької сільської дівчинки Віри Вовк школа викликала справжнє захоплення. Ніколи не бачила дитина таких великих чистих вікон, у яких відбивалося високе, особливо синє, вересневе небо, ніколи не бачила стільки гарно, по-святковому вбраних хлопчиків і дівчаток, стільки квітів та усмішок. Той пам'ятний вересневий день 1953 року назавжди змінив її життя – воно тепер стало просто неможливим без школи, без веселого дитячого гомону, без особливого шкільного запаху, чисто вимитих дощок, крейди і калачиків, які буйно панують на класних підвіконнях.

Школа стала назавжди невід'ємною частиною життєвої долі Олексієнко Віри Олександрівни, спершу як учениці, а потім як вчителя. Народилася Віра Олександрівна 1 березня 1947 року в селі Острожок Новоград-Волинського району Житомирської області в сім'ї колгоспників. Школу любила, вчилася старанно і в 1964 році закінчила 10 класів школи зі срібною медаллю.

Після закінчення школи працювала завідуючою сільським клубом .

В 1965 році вступила до Луцького державного педагогічного інституту ім. Лесі Українки на історико-фідлологічний факультет за спеціальністю «Історія».

Після закінчення університету працювала вчителем історії та географії в Остківській загальноосвітній школі.

Тут, у нашому селі, знайшла свою долю, народила двох синів.

У 1971 році працювала в селі Майдан-Копищанський Олевського району Житомирської області вчителем історії та іноземної мови протягом 6 років. Згодом знову повернулася до школи , в якій розпочинала педагогічну діяльність, де й пропрацювала до 2003 року.

Віра Олександрівна тяжко і наполегливо працювала. Добросовісно робила свою роботу і не чекала манни небесної. День за днем, рік за роком, не покладаючи рук працювала на благо дітей, турбувалася про кожного, як рідна мати. За кожного боліло серце, кожному хотілося допомогти. Де тільки бралися сили!

Діти для Віри Олександрівни були постійною турботою, наснагою, що додавали, сил і терпіння, коли щось неладналося. Вони для неї були не тільки учнями. Вони для неї були вчителями, що навчали радіти кожному дню з дитячою безпосередністю і щирістю.

Педагогічна діяльність Олексієнко Віри Олександрівни відзначена званням «Старший вчитель».